

[Økonomi- og arbejdsministeren.]

rent faktiske forløb. Men den franske finansminister stillede yderligere i udsigt, at hans regering ville arbejde videre med sagen og måske i nær fremtid kunne komme med yderligere liberaliseringsfremskridt. Det fremgik af hans tale, at den franske økonomi stadig er meget hårdt belastet, og at Frankrig har et ganske betydeligt underskud overfor den europæiske betalingsunion, sådan at Frankrigs muligheder for at liberalisere indtil videre vil være meget begrænsede.

På baggrund af det, vi nu vidste om Englands og Frankrigs holdning, fremførte jeg så på den danske delegations vegne mit indlæg, hvis hovedpunkter jeg allerede har refereret. Derefter fortsatte forhandlingerne, og den vedtagelse, der blev resultatet af dem, vil være kendt fra pressen. Jeg skal alligevel gengive dens hovedbestemmelser nogenlunde kort.

Det fastsloges, at følgende fire forudsætninger skulle være opfyldt, før man kunne gøre yderligere liberaliseringsfremskridt:

Den første forudsætning var, at der måtte være tilvejebragt et europæisk eller et andet multilateralt betalingsystem udover den 1. juli 1954, hvor den nuværende EPU-overenskomst udløber. Heri ligger formentlig, at man kan regne med, at enten forlænges den europæiske betalingsunion, eller noget tilsvarende, f. eks. i forbindelse med de konvertibilitetsplaner, som både England og Tyskland nærer, bliver gennemført. Der ligger deri ikke, at vi kan regne med, at den europæiske betalingsunion bliver forlænget uændret.

For det andet er forudsætningen den, at ulighederne i liberaliseringen mellem landene må formindskes.

For det tredje den, at specielt Frankrig må opfylde sine liberaliseringsforpligtelser fuldtud, d. v. s. gennemføre 75 pct.s liberalisering.

For det fjerde må der ske visse ændringer i reglerne, sådan at betingelserne for, at man kan gå baglæns med liberaliseringen, bliver skærpet.

Det blev derefter aftalt, at man skulle afholde et nyt ministerrådsmøde inden den 1. april 1954, formentlig i slutningen af marts. Inden det møde, og såvidt muligt allerede inden 1. december, skal alle med-

lemslandene til organisationen indlevere lister over de varer, der endnu ikke er liberaliseret. Disse lister vil en komité under organisationen så underkaste en behandling med henblik på at finde ud af, hvorledes man kan bære sig ad med at få netop disse varer liberaliseret, hvorledes man kan skaffe muligheder tilveje for en yderligere frigørelse af handelen. For at kunne undersøge dette til bunds kan organisationen ikke alene forhandle med det enkelte medlemsland, men organisationen kan yderligere arrangere forhandlinger mellem medlemslandene indbyrdes. Det vil f. eks. sige, at organisationen kan arrangere et møde mellem Danmark og et land, på hvis marked vi har vanskeligt ved at sælge vore landbrugsvarer. Organisationen kan også, hvis det skønnes hensigtsmæssigt, arrangere møder mellem tre eller fire lande.

Der skal altså foretages en række forhandlinger i de kommende måneder, hvorigennem et resultat skal frembringes, på basis af hvilket ministerrådsmødet til marts skal tage sin beslutning om, hvilke yderligere liberaliseringer der kan finde sted. Det siges udtrykkeligt i overensstemmelse med et fra dansk side fremsat forslag, at organisationen ved bedømmelsen af landenes „negative lister“, og når den fremsætter sine forslag, skal tage hensyn til andre hindringer for en udvidelse af den europæiske handel end de kvantitative restriktioner.

Denne bestemmelse tager ikke mindst sigte på de restriktioner, herunder told og statshandel, som hindrer den frie handel med landbrugsvarer, og under forhandlingerne om formuleringen af denne bestemmelse var der enighed om, at det måtte betragtes som et hovedpunkt under det fremtidige arbejde at tilvejebringe fremskridt på dette område.

Når ministerrådsmødet træder sammen, formentlig i slutningen af marts 1954, vil det få forelagt resultatet af det arbejde, der nu vil blive udført efter de retningslinier, jeg her har søgt at skitsere, og man vil endvidere få meddelelse om, hvorvidt Frankrig har opfyldt sin del af betingelserne og altså er nået op på de 75 pct. Endelig skal der foreligge forslag om, hvorledes den europæiske betalingsunion skal forlænges efter 1. juli 1954.